

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 17. svečana 1882.

List 7.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

1. Blaženi Janez Berhmans.

(Dalje.)

Toda kaj bi pomagala še tolika pridnost in ž njo pridobljena učenost brez pobožnosti in serčne blagodušnosti? Le tisti učenec je res vse hvale vreden, kateri si zna poleg pridnega učenja tudi serce blago ohraniti in ga še čedalje bolj lepšati in zboljševati.

Tudi na to stran je Berhmans sijajen izgled vsim dečkom in mladenčem. Njegovi učeniki in sploh kateri so ga poznali, kar prehvaliti ne morejo njegove dušne lepote. Že pred imenovanji njegov učenik pravi: „Njegova priprostost in čistost je bila tolika, da še po imenu ni poznal grehov, katerim je mladina v teh letih tako rada vdana, in prijateljstva z razuzdanimi dečki se je ogibal kakor kuge, da bi nobeno zelo ne omadeževalo njegove duše... Nikjer ga ni bilo večkrat videti, kakor v cerkvi, nikjer manjkrat kakor na tergu.“ In na očetovo vprašanje, kako se sin véde, je ves vesel odgovoril: „Srečen oče tacega sina, ki bo vaša naj slajša tolažba, čast in slava vaši družini. Bog ga ohrani!“ Nek duhoven njegovega rojstnega mesta, ki je imel priliko do dobrega spoznati lepoto njegove duše, ga imenuje „angelja, v katerem se sveti angeljska čistost in devišstvo“. In njegov posebni dobrotnik že omenjeni korar, ki je bil tri leta priča in deležnik njegove priserčne dobrote in ljubeznjivosti, ga je ljubil kakor oče svojega sina; kadar je govoril o njem, se blagi starček solz ni mogel zderžati.

O njegovi vbogljivosti terdi neka priča, da je tako hitro vbogal na besedo tistega, kateri mu je kaj ukazal, da je bil videti kakor Tobijev angelj, ki je bil vedno pripravljen storiti, kar se mu je reklo.

Kako zelo je čislal in spoštoval duhovski stan, nam kaže ginljivo sporočilo, da se v pričo duhovna še pokriti ni upal, ampak je ostal odkrit, če so se tudi njegovi tovarši vsi pokrili; in če se mu je velelo, naj se pokrije, je težko in z vidnim premagovanjem vbogal.

Do svojih verstnikov in tovaršev je bil poln ljubeznjivosti, zmir tako prijazen, prizanašljiv in postrežljiv, da so ga vsi priserčno ljubili. Nikoli se ni z nobe-

nim pričkal, in če je videl, da so se drugi kregali, šel je precej proč.

Čeravno je bil revež, ki je le od miločinje dobrih rok živel, so si vendar sinovi zlahtnega rodu in bogatih staršev v čast in srečo šteli ga svojega prijatelja imenovati. Če so katerikrat kaj napačnega govorili, pa je prišel Berhmans, so koj utihnili; če pa ne, je pri tej priči sam zapustil družčino s sveto rudečico v obrazu. Pa ne samo ljubili, ampak tudi spoštovali so ga in bali so se ga ter so poslušali njegove nauke in opominjevanja, kakor bi ne bil njih verstnik, temuč vse kaj več. Toliko premore prava čednost in svetost!

Med njimi je bil deček zelo razposajen in razuzdan. Večkrat je zasramoval pobožnega Berhmansa, se norčeval in mu nagajal, kolikor je le mogel. Visokodušni deček pa je vse preterpel, nikomur ni besedice o tem rekel in nikdar se ni pritožil zoper njega. Kako plemenito! Naj lepši kinč verlega dijaka pa je bila njegova serčna pobožnost. Kako zelo pridno in lepo je molil doma in v cerkvi, smo že povedali; zdaj naj dostavimo le še nekatere posameznosti o njegovi bogoljubnosti.

Posebno rad je premišljeval terpljenje Jezusovo; in to že precej v otročjih letih. Ko se je bil naučil brati, bral je naj raji o britkem terpljenji Kristusovem. Nekega dne so se šli njegovi tovarši igrati, on pa se je skrtil v nekak velik koš, in je tu dve uri ostal. Ko ga zapazijo v takem skrivališči, so vsi prepričani, da se je spet zato skrtil, da je molil in premišljeval terpljenje Zveličarjevo. Pozneje je v Mehelnu vsak petek obiskoval postaje sv. križevega pota, ki je bil v tem mestu postavljen na očitnem kraji. Da bi bilo bolj zaslužljivo, hodil je, če je bilo moč, skrivaj in bos na ta njemu naj ljubši prostor. Po cele ure je klečal pred podobo Križanega. Po sv. obhajilu je večkrat po dve ali tri ure molil in se ginljivo zahvaljeval svojemu Zveličarju za preveliko srečo sv. obhajila. Po noči celo je vstajal, da je skrivaj molil, ko so drugi spali; še o polnoči so ga večkrat zapazili, ko je ves zamaknjen molil klečé na terdih merzlih tléh.

Razun tega je bil pa tudi med delom in počitkom ves v Bogu zbran in je znal prečudno lepo vse obračati v čast božjo in svojo dušno korist. Ko so se začeli v šoli pesništva učiti, je dobil nalogo, naj naredi pesmico, kakoršno hoče in o kateri koli reči. Kaj, menite, si je izvolil? O Jezusovem imenu je napisal tako lepo in

priserčno pesem, da so se mu učitelji čudili zaradi umnosti in tolike bogoljubnosti.

Njegov gospod je imel angleškega psa. Tega je privajal za lov povodnih ptic. V ta namen mu je metal koščke kruha, da se je za njimi v vodo zaganjal. Janez je gledal, kako pes na vsak migljej svojega gospodarja pazi, kako urno spolnuje njegovo voljo, skače v vodo, plava po reki in se neutrudoma zaganja, da bi vjel kruhek, — in ves ginjen je zaklical: „Meni dá Bog večno plačilo, če ga vbogam in zvesto spolnujem njegova povelja, njegove zapovedi; zato ga moram tudi jaz naglo in radovoljno vbogati, kakor psiček svojega gospoda.“

Še prav posebno spomina in hvale vredna pa je njegova velika pobožnost in ljubezen do Matere Božje. Ko je bil še v Diestu, je velikokrat obiskal Marijino cerkev, kjer je bila imenitna božja pot, imenovana „Sterma gora“, uro daleč od mesta. Po poti tje in nazaj je le molčal, molil natihoma sv. rožni venec ali premišljeval svete resnice. Pri jedi si je večkrat kaj pritergal v čast nebeški Kraljici; ob sobotah in pred Marijnimi prazniki se je redno postil. Ob Marijnih praznikih je prejemal svete zakramente. In sicer jo je veliko častil z raznimi opravili ter se zaupno izročal in priporočal njenemu mogočnemu varstvu.

V Mehelnu so bili njegovi učenci iz Jezusove družbe osnovali v posebno počeščevanje Matere Božje bratovščino Marijnih otrok. V to bratovščino so sprejemali le naj pridniše učence, kateri so prosili za to milost. Med prvimi je prosil in bil sprejet Berhmans. Zdaj se je še bolj raznela njegova goreča ljubezen do Matere Božje. Vsim udom te bratovščine je bil naj lepši izgled in prizadeval si je na vso moč še druge vneti in pridobiti za Marijno češčenje. Svoja prejšnja češčenja je še pomnožil; zlasti pa se je trudil Marijo v čednostih posnemati, ker je bil prepričan, da tako češčenje je njej naj bolj všeč. V začetku vsacega mesca je šel predstojnika te družbe poprašati, ktere napake naj se dotični mesec posebno odvadi in s katerimi čednostmi bi si mogel Marijno ljubezen še bolj pridobiti.

Tudi iz Mehelna je še včasih romal na „Stermo goro“. Enkrat je šel o binkoštih tje z gospodom korarjem. Nazaj gredé sta si zvolila drugo pot in sta zašla v temen gozd. Nagloma pride tudi huda nevihta; tema nastane skoraj kot po noči; le bliski strahotno razsvetlujejo drevesa; toča in dež se usuje na samotna romarja. Že dve uri s' a tavalala po gozdu. Slednjič prideta na neko ozko stezo. Oba sta jahala. Zdaj pa stopi gospod raz konja in veli Berhmansu naj naprej jaha; sam je namreč hotel Boga prositi za pomoč v tej strašni stiski. Nenadoma mu pride na misel, naj kliče na pomagaje svetega angelja varha nedolžnega spremljevalca. In res; komaj začne tako moliti, še enkrat strahovito zagermi, potlej pa se hitro nebo ujasni in kmali zagledata zvonik tistega kraja, kamor sta hotela priti. Duhoven je to nebeško pomoč pripisoval za Bogom naj bolj nedolžnosti in zaslugam svojega preblagega rejenca.

Jaz sem tudi te misli, zato kličem: O blaženi Berhmans, prosí tudi za naše učence in učenke, da bodo tvoj izgled posnemali in se rešili izmed nevarnih viharjev in si ohranili nepokvarjeno serce! (Dalje sledí.)

Itē ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

L. Mojz. 41, 55.

(Dalje.)

7. Veliko zgledov kaže, da sveti Jožef je svojim častivcem za smertno uro poseben prijatelj in mogočen priprošnik. —

Kaj hočem po vsem tem družega zapisati, kakor prelepe besede:

„Itē ad Joseph — Pojdite k Jožefu!“

O kolikokrat se priméri, da nam pomagati ne morejo, ki nas morebiti res ljubijo, in bi nam radi dobro storili. Tega se nam pa ni bati, ako se zatečemo k sv. Jožefu. On je neizrečeno visoko povzdignjen, in tako neizrečeno mogočna je tudi priprošnja njegova. Naš Bog in Zveličar je vladanje svoje Cerkve izročil sv. Petru, kar je zares veliko in imenitno opravilo in sv. Petra visoko nad druge svetnike povzdiguje. Sv. Janezu je izročil svojo lastno Mater; sv. Jožefu pa je izročil ne le svoje Matere, temuč njegovi skerbi je prepustil samega sebe s svojo Materjo vred; tako da za Marijo v časti in slavi nihče svetega Jožefa ne preseže. In vsega-mogočni Sin Božji, ki ga je tu na zemlji svojega „očeta“ imenoval, mu je v svojem nebeškem kraljestvu zraven Marije odločil prvi sedež, ter mu je prepustil in dal veči moč, kakor vsem drugim nebeškim prebivavcem. Kakor preblažena in deviška Mati Božja, ima tudi sveti Jožef s svojimi prošnjami pri Bogu prav posebno veliko moč, ter mu Jezus ne odreče, za kar on prosí. Jezusu je ljubo, da dela po njegovih prošnjah, da ga usliši. Jezus mu privoli, da s polnimi rokami zajema iz njegove zakladnice, da njegove milosti in darove bogato razliva čez nas; kakor je delal Jožef, Jakopov sin, ko je iz bogatih žitnic egiptovskega kralja radodarno delil svojim bratom in vsem, ki so k njemu prišli in pri njem pomoči iskali. Z nebeške višave nam Kralj večne slave nekako kliče s tistimi besedami, s katerimi je kralj Faraon klical ljudstvu, ki ga je prosilo kruha v času lakote, ktera je bila po Egiptu in po bližnjih deželah. „Pojdite k Jožefu!“ jim je kralj rekel. — „Pojdite k Jožefu!“ tudi nam veljá.

„Pojdite k Jožefu!“ vi revni in ubogi, ki veliko zdihujete v svoji revšini. Poglejte, tudi sveti Jožef je bil reven. Uboštvo in zaničevanje je skušal, berž ko ne, obilnejše kakor vi. On bo imel usmiljenje z vašo revšino. Njegova dobrota vam bo vedila pomagati. On vam bo naklonil keršansko ljubezen premožnejših, da bo pomagano vaši reví; vam pa bo od Gospoda sprosil vdanost v voljo Božjo, ktere v svojih hudih dnevih toliko potrebujete. Le poskusite; ne bote ga zastonj prosili.

„Pojdite k Jožefu!“ vi pridni rokodelci, ki v potu svojega obraza ves ljubi dan terdo delate in se trudite, kakor je tesal nekdanji sveti Jožef. On vas bo naučil, kako vi svoje delo posvečujete; da ne bote delali le za plačilo tega sveta, temuč da vam bo vaš trud še posebno za večno življenje kaj koristil. On vam bo pokazal, kako vi svoje trudapolne dela Bogu darujete, kako nedelje in zapovedane praznike posvečujete, in kako svoje terpljenje in britkosti zedinjate s tistimi težavami, ktere je preblaženi „mojster“ tesar v Nazaretu tako vesel in radovoljno prenašal, da bi vaše težave posvetil in jih vam polajšal.

„Pojdite k Jožefu!“ vi keršanski starši! Zapujate njemu svoje serčne britkosti, potožite mu svoje dušne nadloge, razodenite mu svoje skerbi. Izvolite si ga varha in patrona, sebi in svojim otrokom, celi hiši. Nikar nič ne odlašajte! Posebno vam, keršanski starši, naj veljajo besede: „Pojdite k Jožefu!“ Le urno, brez vsega odlašanja, vi izvolite svetega Jožefa patrona celi hiši; ako se to že ni zgodilo. Verjemite, da bo to dobro za vas, pa prav dobro za vaše otroke! Sveti Jožef vas bo učil, kako sveto živite v preimenitnem stanu, v kterega vas je previdnost Božja postavila. On vam bo tudi milost in pomoč Božjo sprosil, da bote svoje toliko tehtne dolžnosti ložej na tanko spolnovali. On vas bo učil, kako odgojate otroke, ne le za ta svet, ampak veliko bolj za svete nebesa. On vam bo pokazal, kako napeljujete

mlade serca k ljubezni Božji in k čednosti. O ne pozabite, starši! pojdite k Jožefu in glejte ga, kaj in kako dela on za nebeško Dete. Le glejte nanj, pa le še ga pogledajte; on vas bo prav veliko naučil; pa vam bo obilno in prav rad pomagal pri vašem svetem delu — pri izreji otrok.

„Pojdite k Jožefu“, v Bogu posvečene duše! vé device in neveste Jezusa Kristusa! Sveti Jožef vam bo sprosil gorečo ljubezen do vašega nebeškega Ženina; on vam bo pridobil duha notranje in zunanje molitve; on vas bo učil ljubezen do tihega, skrivnega, samotnega življenja; on vas bo vnel pri vedno večem zatajevanji posvetnih nečimernost, katerim ste se odpovedale; on vas bo naučil vseh tistih čednost, ktere zamorejo vaše duše vedno bolj zaljšati, da postanete vedno dopadljivši prečistim očem tistega, ki se med lilijami spreha. O vé lepe duše! pojdite k Jožefu v Nazarensko hišico, kjer je tako mirno — tiho! Bila je sveta tihota, kjer je gospodaril sveti Jožef. O Bogu posvečene duše, bodite v sveti tihoti pri Jožefu!

(Konec nasl.)

Zlati rudnik.

XI.

Ako si v kaki prav hudi sili, pojdi k sv. maši.

Naméri se, da je človek od kake britkosti ali težave ves pobit. Kaj je storiti? Pojdi k maši. Obljubo imamo, da vse od Boga dosežemo, kar v imenu Jezusovem prosimo. Te milosti pa smemo naj bolj zanesljivo upati, če takrat prosimo, ko se Jezus posebej za nas daruje na oltarji in če ga k temu še mi sami z mašnikom vred darujemo, ker smo pri sv. maši.

Po nauku sv. trienškega cerkvenega zbora je Jezus ob času sv. maše na tistem milostnem tronu, h kateremu nam je po apostelnovem opominovanji zaupljivo pristopiti in Božjemu usmiljenju silo delati, da potrebnih časnih in dušnih dobrót dosežemo. Kakor sv. Janez Zlatoust méni, celó s svojimi priprošnjami angeli čakajo na čas sv. maše, da bi bile njih prošnje za nas zdatniše. On pristavlja, da drugi čas bi morebiti ne dobili, kar med sv. mašo sprosimo.

Knjižica o vsakdanjem poslušanji sv. maše (P. Ph. Brameyerova) ima o tem več zgledov. Neki vojak je bil l. 1848 zgubil desno roko, in tako ko oče 11 otrok razun penziona ni nič imel. K temu mu še žena nevarno zbolí; zdravnik ji življenje odpové in opominja, naj jo brez odloga previdijo s ss zakramenti. To je bilo zvečer 14. mal. serpana 1866. Drugo jutro verli vojak gre v cerkev in je pobožno klečé pri sv. maši ter moli za zdravje svoji ženi. Sklene pa molitev s popolno vdanostjo, rekoč: „Tvoja volja naj se zgodi, o Bog, ne moja!“ Na oltarji je bila podoba Jezusovega naj svetejšega Serca. Bilo je vojaku, kakor da bi se mu bil Zveličar blagovoljno nasmehljaj. S polnim upanjem v sercu se iz cerkve domú verne. Stopaje čez hišni prag kliče ženi: „Češen in hvaljen bodi Gospod! Božje Serce Jezusovo naj za tebe oberne sad sv. maše, pri kateri sem zdaj-le bil!“... „Res, češen in hvaljen bodi Gospod!“ je žena odgovorila, „ker ozdravljena sem, popolnoma ozdravljena.“ Vstane, bila je čisto zdrava.

Kako lepo je tako verno zaupanje v dobrotljivega Boga! Žalostno pa je, kar se marsikterokrat ravno nasprotnega zgodí; človek, ki je morebiti poln grehov in zanikarnost, vender ni poterpežljiv; kadar ga začno šibe zadevati, ktere je sto- in stokrat zaslužil, pa ne da bi storil, kakor ta pridni vojak, temuč začne čez dobrega

Boga godernjati, češ, kaj sem hudega storil, da me Bog tako tepe? Taki kristjan je bolj nehvaležen kakor nejevrnik. Nikoli tedaj ne bodi čmeren in strupene volje, ako te šibe zadevajo za tvoje grehe; temuč ponižen in vdan se podverzi Božji roki, ki te le zato tepe, da bi ti na tem sverzu pokoro delal za svoje grehe, in bi ti v večnosti terpeti ne bilo treba. Zraven tega pa smeš tudi prositi, da naj bi tebi Jezus iz svojega zasluženja nadomestil, kar ti iz svoje slabosti ne moreš storiti, in prikrajšal ali odvzel tudi tvoje časne kazni. Sej v ta namen zlasti je tudi daritev sv. maše.

V stari zavezi je bilo samo velikemu duhovnu dopušeno le en samkrat na leto stopiti v najsvetejšo; zdaj pa, kakor pravi sv. Lavrencij Justinijan, je dano vsim mašnikom dan na dan darovati Božje Jagnje, da mašnik sam za se in za ljudstvo milost Božjih pridobiva.

Mašnik stopi k oltarju kakor srednik, kakor besednik za vse grešnike. „Tam je postavljen med Boga in ljudi“, pravi sv. Janez Zlatoust; „on pred Boga poklada naše prošnje in doseže milost, ktere potrebujemo.“ Vsak čas deli Bog svoje milosti, ako jih po zasluženji Jezusovem od njega prosimo; toda med daritvijo sv. maše jih deli obilniše.

O koliko potreb imamo dan na dan! Ne zamudimo torej prav z veseljem in goreče k sv. maši hoditi, da po Jezusu od Boga Očeta več dobrót dosežemo.

Leta 1861 je neka mati vsa užaljena doživela, da ji je tri otroke zapóred kolika napadla in pobrala med groznimi bolečinami, ker nobeno zdravilo nič ni zdalo. Že je tudi četrtega otroka napadla ravno ta bolezen. Uboga, prežaljena mati, ki je le še samo v Serce Jezusovo zaupanje imela, pelje dražega otroka k sv. maši, in ravno da ga je priporočila Sercu na oltarji pričujočega Jezusa, je bil otrok skorej neprevidoma ozdravljen.

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

16. Ovca ima kocinasto runo. Se vé, da tudi med ovcami nektere imajo bolj rahlo tanko volno, pa večina je priprosto z grobim runom odevena. Priprosta obleka pa pri ovčici Kristusovi pomeni spokorno življenje, zatajevanje, zadovoljnost z navadno obleko. Naš Zveličar ne hvali njih, ki so v tančico oblečeni (v pekel pokopani evangeljski bogatin se je v škerlat in tančico oblačil — Luk. 16, 19.), in sv. Janeza kerstitelja je očitno pohvalil zaradi njegove spokorne obleke: „Ali kaj ste šli gledat? Človeka oblečenega v mehko oblačilo? Glej, kateri nosijo mehka oblačila, so po kraljevih dvorih.“ (Mat. 11, 8.) — Na kraljevih dvorih naj se že po svojem stanu boljše oblačijo, a sploh svoje ovčice Kristus graja, ako gizdasto obleko nosijo. Kdor se čez svoj stan nosi, kaže očitno, da je nečimernega ženskega čuta in lahkomišljeno preširen. V praznik, ko se gre pred naj imenitnejšega Gospoda, je spodobno, da tudi na svoje telo, po sv. kerstu posvečeno in v tempelj sv. Duha premenjeno, človek spodobno snažno obleko dene, — „a prevzetna obleka in izredna gizdost pristuje le pohotnim ženskam“, pravi sv. Ciprijan. Gizdava obleka je zanjka hudobnega duha. Kakor kača klopotača tičke omami, tako nečimerna noša nemodre mladenče. Sv. Antonin škof je prenalíšpanim ženskam v cerkev branil, da ne bi bile vernim v spodtiko. Gizdava obleka dosti časa potrebuje in potrači. Sv. Nón, škof, videč nališpano Pelagijo, jo je v pričo družih zbranih tovarišev škofov pazljivo gledal ter zdihnil, rekoč: „Ste jo videli, se vam

je dopadla? O moj Bog, koliko časa je ta ženska pertrabila, da se je tako nališpala — samo iz tega namena, da bi se očém ljudi dopadla, in kako čisto nič ne stori, da bi se s čednostjo kinčala in bi Bogu dopadla.“ In škof se je zjokal, in tožil, kako malo mi skerbimo za osaljšanje duše svoje, da bi večni najlepši ženin imel nad njo dopadajenje. (Življenje Svetnikov 17. grudna). Nič ko revšino človeško kaže, naj se kdo obleče v svilno ali volneno ali perteno obleko, naj se kinča z zlatom ali srebrom, vse to je vzeto od mrtvih stvari, ki niso njegova lastnina; bolj se kdo s tujim blagom obklada, več svoje dušno ubožstvo skazuje. Demonaks, Rimljan, je nekemu prav moško v ákerlatu stopajočemu gizdalino zašepetal na uho: „Eh ti! to je še pred teboj nosila ovca, in vendar je bila le ovca; kaj si domišljuješ?“ Gizdava in sploh vsa obleka opominja na nepokoršino in greh naših prvih starišev. Š početka so bili oblečeni v angeljsko prekrasno obleko milosti božje, a po padcu so morali svojo goloto zakrivati najpred z listjem (še dandanes se vidi po muzejih iz listja in trave spletena obleka divjakov po oceanskih otokih), potem s kožami v znamenje pokore. Naj bodo tudi zlate verige na jetniku, niso nič manj sramotne, kakor železne. Obleka ne stori možá, to je, ne bi smeli toliko na njo gledati, kajti pametni se škricez gizdavim le posmehujejo. Morda je njegov oče oral, in mati se še s persti vsekovala, a sin ne mara da reče, kakor sem moral jaz enega slišati: „Kaj? s to suknjo, s temi štifletki (čevljiči) hočete, da naj grem v hlev kravo privezovat?“ Tako je rekel kmečki sin svoji stari materi, ki mu je ukazala iti v štalo. — Obleka silno denarja požrè, in mnogo družin gosposkih deloma tudi zaradi obleke pod zlo pride. Dan danes vse hoče biti „štímáno“, gosposko. Možje in fantje so posebno dostikrat v praznikih prav ko gospodje; dekleta imajo nekacega kinča in lišpa okoli sebe, da se človek po pravici mora vprašati: „Od kod toliko denarja za vse to? Kam pridemo, ako se bode tako naprej snovalo? Na beraško palico zaradi angleških cáp. Keršanska vera prepoveduje nečimernost in gizdost v obleki, ter stavi prevzetnost in napuh kot prvi poglavitni greh, priporoča pa zatajevanje samega sebe, ponižnost, post, pokoro. Današnja obertnija pa teh naukov kar slišati ne more, ter jih iz celega serca sovraži, češ, kako bi obstale botege (štacune), gostilnice, kavarne, trafike itd., ko bi ljudje se oestro deržali nauka Kristusovega? Toda človeške naprave so minljive, kakor vse na svetu: „Ti, Gospod, si v začetku zemljo vterdil, in nebó je delo tvojih rók. Ona bota prešla, ti pa ostaneš: in kakor oblačilo se bota postarala, in kakor ogrinjalo ju boš premenil, in bosta premenjena; ti pa si zmiraj ravno tisti in tvoje leta ne bodo minule.“ (Hebr. 1, 10—12.)

Kdor hoče čez noč ohraniti živ ogenj na ognjišču, ga mora lepo s pepelom zakriti, a kdor hoče čednost keršansko živo ohraniti, jo mora s plaščem ponižnosti ogerniti.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Borovnice, 5. febr. († Anton Jugovic. [Konec.])
Porodil se je pa gosp. Anton Jugovic v Stari Loki 18. januarija l. 1806. Hiša očetova je bila priprosta kmečka, a poštena — in še zdaj stoji ta „Mihovčkova“ hiša, stara nad 200 lét. Latinske in bogoslovne šole doverail je gospod Anton v Ljubljani ter bil l. 1831 posvečen mašnik. Služboval je potem v Prečini na Dolnjakem, v Dobu pri Mengišu, v Polhovem Gradcu kot kaplan, kot župnik pa v Rakitini, v Preserji in konečno

v Borovnici pri nas nad 19 lét. Korenjaška, prav gorenjaka je bila njegova postava in za bolezen ni vedela nikdar do lanskega leta. Tedaj pa je jel bolehati na nogah in druga zima, ta zima ga je spravila. Umerl je 31. prosinca zjutraj o 1/8 neizrečeno mirno, kakor da bi bil sladko zadremal, — brez šuma, kakor bilo je tiho in mirno njegovo življenje.

Glejte potok, ki prižubori iz neznatnega vira in potem brez šuma hodi svojo pot, ob enem pa raste in dobrote deli zemlji in človeku! Tako je teklo tudi življenje gospoda Antona Jugovica priprosto in brez šuma, ali tam rodovitnejše in blagodejnejše! Zlata maša, ki jo je obhajal lansko leto — vesela ta dogodka je predramila njegovega življenja lepo tihoto, ob enem pa je dala redko priliko opozoriti na tega moža in poslaviti njegove kreposti, kar so storili malo ne vsi slovenski časopisi. In tega je bil v polni meri vreden, kajti imel je lepih lastnosti lep venec v svojem značaju, lepe lastnosti, ki naj bi se tem bolj priporočale in slavile, čem redkejše so dandanes! Zdaj, ko je zatonil živ izgled, bilo bi prav, spodbujati se na tistih lastnostih, kolikor beseda premore. Ker je pa to le v mali meri mogoče, podamo naj le kratke poteze!

Ranjki naš gospod oče Anton Jugovic so bili odkritoserčni; kar so nosili v serci, to so povedali naravnost, brez okolišin, videza na njih bilo ni. Ljubeznjivi so bili brez kraja; njihova ljubezen pa je objemala vse, staro in mlado, tuje in domače, če je bilo treba pokazati ljubezen do bližnjega; a dejanjaka bila je tudi ta ljubezen, ki se je kasala o vseh prilikah in povsodi, kjer je bilo treba pomoči in zavetja, posebno pa v gostoljubnosti, ki je postala slavnoznana preko deželnih mej. Dijak ali prosjak ali pa oboje vkup, visoki in priprosti ljudje — vsak je bil serčno sprejet, pogostovan in, če je kazalo, tudi obdarovan. Posebno ljubezen imeli so do otrok, in kadar so se odpravili sprehajat, vsikdar so si napolnili žepe, — zato pa smo koj otroci to zvedili in dobivali smo navadno poleg par ljubeznjivih besed še mali darek, ki smo ga bili čez mero veseli! Starim siromašnim in bolehnim ljudem dajala se je iz njihove kubinje redna hrana in podpora. — Ali kdo bi mogel naštetiti vse njihove dobrotnosti sijajne dokaze? Takó je pač moralo priti, da so o svoji smerti lahko dejali: „omnia mea mecum porto!“ — Bili so dalje ranjki gospod oče zelo miroljubni in previdni. Če so le mogli vmés, potolažili so razburjeno strast — in prav dosti slučajev nam je znanih, da bi bili nastali vedni in neupokojljivi prepiri, ko bi gospod župnik neprenehoma prigovarjajoč strank ne bili umirili. Imeli so vedno le lepo besedo in samo s to so govorili, vse zastran ljubega mirú, ki so ga varovali izgledno v svoji hiši in ga skušali ohraniti tudi zunaj nje v celi fari. — „Starost je plačilo božje.“ Visoko svojo starost so gospod dosegli s svojim rednim in delavnim življenjem. V marljivosti bili so enaki čebelicam, ki so jih imeli vedno brez številca krog sebe na vertu; bili so prav umen in sterpin čebelorejec, zato jim je „čebelarsko društvo v Ljubljani“ leto za letom podeljevalo odborniško čast. Farovski vert v Borovnici so spremenili v pravo zbirko najzlahatnejšega drevja in sadja; a od občine jim prepuščeni griček so obsadili z vinsko tertó, na kar prej nismo mislili. S tem požlahnjevanjem zemlje so dajali svojim faranom spodbudo, učili jih ter podpirali v sadjereji. Brez knjige ali časopisa v roki jih nisi videl nikdar; tako so imeli v sebi lep zaklad učenosti, katero so poterdili ali pa očistili z lastno svojo bogato skušenostjo. — Kot pravi prijatelj národa so ga učili in vodili. L. 1848, ko je vse tako silo vrelo, so le gospod oče umirili ljudstvo v Rakitini, da ni porabilo orožja proti gosposki, ki ga je že deržalo v rokah. In

v poslednjem času so vedno národu odpirali oči za zatirano mu pravico, in kadar je bilo treba stopiti pred četo, vsikdar so bili kot voditelj pripravljeni glasovati s svojo četo za národ in njegovo pravo srečo. —

Že po teh krasnih lastnostih se dá soditi, da gospod oče Anton Jugovic so bili lep in blag značaj. Prav da, bili so to zarés — in zdelo se nam je, da so se tega tudi sami zavedali, da so bili sami sábo zeló zadovoljni. Sreča in njihova prostodušnost jim je sijala z obličja in srečo svojo, lepo svoje serce so kazali v vsem svojem govorjenji in obnašanji. Sami so mi pogostokrat pravili, kako posebno lepo mirno življenje so imeli v Rakitini poleg svoje matere in sestre, ki so obadve na ondotnem pokopališči zapustili, preselivši se v Preserje in v Borovnico. To njihovo srečo smo tem bolj umeli, ko nam je bil gospod A. Keržič v svojih „Izgledih bogoljubnih otrok“ I. opisal tudi Jerico Jugovic, ravno omenjeno sestro ranjkega gospoda našega župnika. Pač da, v resnici lepa harmonija se je v njih kazala! Kdo, ki je bil kterikrat z njimi v družbi, si ni zapomnil tega veselega moža, katerega nedolžne a tako čverste šale, da jih je moral biti človek vesel še tako žalosten, ostanejo za vedno nesoštete? Že njihove pipice in palice opiráče, kterih obojih so imeli cele „registre“ — dajale so vsakemu gostu veselje, ker že te so bile klasične. Takó so že z vso svojo prikaznijo bili ljudém v srečo in tolažbo!

Po vsem tem bil je gospod župnik Anton Jugovic mož, ki ga je človek tem bolj ljubil in spoštoval, čem bolj ga je spoznaval. Imel je zategadel prav mnogo odkritoserčnih prijateljev tudi v visokih posvetnih stanovih in je tu na ljubeznjive načine pospeševal dela, brez kterih je vera mrtva. Drugi pa, ki so prišli s tem gospodom kakorkoli v dotiko, čutili so v sebi zavest spoštovanja do njega, če jim ni bila koj prvič že s spoštovanjem zedinjena tudi hvaležnost.

Dandanes, ko vera v človeštvu tolikanj peša, bi pač želeli, naj nam bi ljubi Bog pošiljal na zemljo mnogo tacih móž, kot je bil gospod Anton Jugovic v spričevanje in tolažbo: da je še kaj dobrega na svetu!

Ranjki gospod oče pa naj v miru počivajo in večno plačilo jim bodi! Spomin blag in časten jim ostane na zemlji!

Iz Maribora. Pastirski list premilostnega gosp. kneza škofa Maksimilijana obsega prav znamenit posnetek iz zgodovine papežev, torej je močno podučljiv za vsacega katoličana. Glasi se po večem:

Preljubljeni v Gospodu!

Predmet (obsežek) mojega letošnjega pastirskega lista, ki Vam ga ob začetku štiridesetdanskega posta pišem, je tak, da ravno sedaj pozornost vseh katoličanov v višji meri na-se obrača.

Pač da, tudi zunaj katoliške cerkve se mnogo govori o tem predmetu. Javni listi ga razpravljajo v dolgih spisih. Te razprave so se vé da različne, si mnogokrat med seboj nasprotujejo; po stališču namreč, ki ga pisatelji zavzemajo.

Pa vsestransko in povsod se priznava, da ima ta predmet tako tehtne nasledke za bodočnost, kakor ne lahko kateri drugi.

Posebni vzroki vežejo, se vé da, nas katoličane, kakor sem že rekel, da se za to reč na vso moč zanimamo (pečamo). Rečem še več! Da to storimo, je naravnost naša dolžnost, in žalostno znamenje bi bilo, ako bi tega ne storili.

Kar namreč v mislih imam, to je položaj (stan), v kterem se vidni poglavar naše sv. Cerkve, naš vesoljni Oče Papež v rimskem mestu nahajajo.

V svojem pastirskem listu od 1. februarja 1871 sem Vam zastran sv. Očeta — takrat Pija IX — to-le povedal:

„Saj vam ni neznan, preljubi moji! kaj vse se je zadnje mesce v Rimskem mestu dogodilo. Že poprej so zgubili sv. Oče veči del cerkvene države; komaj peti del z Rimskim mestom jim je ostal, vse drugo so posedle vojaške trume italijanskega kralja. 20. septembra lanskega leta pa je vzel prav ta kralj tudi Rimsko mesto in z njim poslednji koscer cerkvene države v posest z oboroženo silo. Ob enem se je določno oklicalo, da je svetno (polnomočno) vladarstvo sv. Očeta za vselej odpravljeno. Bomo li mi katoliški kristjani vse to vnémarno gledali? Nikakor ne. Za kaj namreč gre pri tej stvari? Za to-le: Zgodovina nas uči, da poglavar katoliške cerkve neodvisne (samostojne) svetne oblasti sicer res ni prejel od Kristusa samega; da jo je pa s časom dosegel po najpostavnejši poti; da njegov prestol ni stal na manj pravični podlagi, kakor prestoli drugih vladarjev. S tim tedaj, da se je tron papežev s silo poderl, to je: da je bila svetna neodvisnost sv. Očeta siloma vničena, se je razžalila pravica, in sicer ena najsvetejših in neprelomljivih pravic, brez ktere ni nobene varnosti za nobeno lastnino in imetje. Razžaljena je bila mednarodna pravica, brez ktere države in vlade druga poleg druge obstati ne morejo; brez ktere bi veljala le svojevoljnost močnejega, in nobeno kraljestvo in nobeno ljudstvo bi ne imelo poročtva, da si ne bi njegov močnejši sosed kakoršnega koli vzroka umislil, ga napasti, ga opleniti in podjarmiti. Tu, pri najvišjem poglavarju katoliške cerkve namreč, ne gre za svetni bliš in kinč, tudi ne za vladarstvo samo po sebi, temveč edino za to le: Je li svoboda in neodvisnost papeževa pri opravih vajviše cerkvene službe tako potrebna, da bi brez nje svoje visoke naloge v blagor cerkve nikakor dopolnovati ne mogel? Da! Je pa li resnična svoboda in neodvisnost papeževa v tem oziru mogoča, ako in dokler lastnega posestva nima? Nikdar ne! Oglejmo si to reč bolj blizo: Česa bi se nam bilo bati po spričevanji zgodovine in že po samem sebi za našo cerkev, ako bi njen poglavar ne bil popolnoma svoboden, ako bi bil kteremu koli vladarju in njegovi vladi kolikor toliko podložen? Mogoče, še več, celó verjetno bi bilo, da bi se ta vlada vtikala v papeževe določbe in postave, ki celó katoliško cerkev zadevajo; da bi si ta vladar prizadeval posluževati se papeža, kot svojega podložnika, v svojo korist in pa v škodo drugih držav in vlád. Saj misliti bi si kaj takega zamogli verniki in vladarji, po drugih državah živeči, in sumničenju z vsemi njegovimi žalostnimi nasledki bi se široka vrata odperla. Ako ni papež popolnoma samovlasten gospod, to je, v djanji in v resnici od nikogar odvisen; bi bil, če se sedež papežev sprazni, še toliko manj svoboden in neodvisen zbor kardinalov, kteremu spada volitev novega papeža. (Dalje dokazuje, kako je treba svobode, da se volijo prav čversti in vredni papeži, in pravi dalje:) Je pa li papežu ravno zemeljskega posestva treba, da zamore svobodno in neodvisno svojo najvišjo pastirsko službo opravljati? Se li ne dajo najti druga poročtva? Odkritoserčno rečemo, da si drugih poročtev še misliti ne moremo, ki bi zamogle nam katoličanom v tej prevažni zadevi popolnoma in za vselej vso skerb odvzeti. Toliko je namreč gotovo, da tu ne zadostuje edina volja taka poročtva ponuditi; več kakor na dobri volji, je ležeče na tem, ali se bodo ponujena poročtva tudi vselej in v vseh okoliščinah deržati zamogle in dopolniti dale. Prav lahko namreč se zamore zgoditi, da bi bila sicer tukaj dobra volja, pa bi manjkalo moči spolnovati to, kar se je obljubilo. Kar se je slednji čas v Rimu zgodilo in se še godí, ni nikakor pripravno naše skerbi in

dvome v tej reči odstraniti, temveč jih še le pomnožiti. Z dobrim vzrokom menimo; zdi se nam še celó gotovo, da se bode vsa državna modrost zastoj trudila najti takih poroštev. Mi vsaj jih najdemo le v tem, da se papežu njegova svetna polnomočna oblast zopet poverne.“

Ker so sv. Oče z zgubo svetnega posestva zgubili tudi vse dohodke tega posestva, katerih za potroške cerkvene vlade po vsem svetu neogibno potrebujejo, se razume, da so prišli v hude denarne zadrege.

Da od onih, ki so jim vse imetje po sili uzeli, niso ne mogli ne smeli nijene denarne odškodnine sprejeti, je očitno; kajti s tim bi bili krivico, ki se je nad njimi zgodila, priznali in odobrili. Kaj takega storiti ne more noben papež; to mu prepoveduje vest, dolžnost in prisega, ki jo priseže pri nastopu svoje službe.

Od te dobe dalje niso imeli sv. Oče za cerkvene potrebe drugih dohodkov, kakor ono milošnjo, katero jim dobroserčni katoličani iz raznih krajev pošiljajo. V naši škofiji zbira bratovščina sv. Mihaela to milošnjo, ktera se tudi „denarč sv. Petra“ zato imenuje, ker se namestniku sv. Petra pošilja.

S pohvalo zamorem reči, da ste tudi Vi, ljubi moji! dosihmal denarč sv. Petra dajali z zadovoljnim srcem. To so priznali tudi sv. Oče sami; kajti ko sem bil 2. oktobra lanskega leta v posebnem zaslišanju od Njih sprejet, so mi izrečno naročili Vam poročiti Njih apostolski blagoslov in Njih zahvalo.

V tem ko to povelje sv. Očeta z veseljem dopolnujem, Vas pa ob enem prosim, da v svoji dosihmalni gorečnosti ne pešajte, ampak stanovitni ostanite. Kajti stiske in zadrege sv. Očeta se niso zmanjšale, ampak v mnogem oziru še le shujšale in so že skoraj neprenehljive postale.

To vse je tako očitno, da kakor sem od začetka rekel, teh britkih razmér zdaj že tudi taki, ki so zunaj katoliške cerkve, več ne tajijo in ne pokrivajo.

(Konec sledí.)

Vabaša v Ameriki, 18. pros. 1882. (Iz pisma gosp. Trobičeve sestre: *Važnost kerš. nauka; spreobrnjenjenci; birma; lep izgled kranjsko-amerikanskega bogoslovca; Kranjci h Kranjcu; sv. leto in post; zima; Božič; ena za novo leto.*) Gospod brat si daje zdaj s tem naj več opraviti, da otroke podučuje v keršanskem nauku. Vsak dan je v šoli, ako je doma. Otroci so pa tudi kaj izurjeni v verskih resnicah, tako, da zamorejo tudi protestante prepričevati, ako z njimi v dotiko pridejo, kar se pogosto zgodi. Tu še zmiraj kateri prileze, da se daje podučiti (v katoliški veri). Lansko leto sta bila dva odrašena keršena in sta zdaj dobra katoličana. Zdaj pa spet eden hodi k podučevanju.

Pervo adventno nedeljo je bila sv. birma pri nas; 153 jih je bilo birmanih. Milostni gospod škof Irland (r. Ajerlend) so prišli že v soboto k nam. Sprejem ni bil slovesen. G. brat jim je šel s kočijo naproti do kolodvora. To so kaj ponižni in prijazni gospod; sicer pa natančni. Otroke so poldrugo uro izpraševali keršanski nauk, in večina otrok jim je brez pomote odgovarjala, nekteri prav težke vprašanja.

Vladika so bili kaj zadovoljni; na zadnje so očitno zahvalo izrekli gosp. duhovnu, šolskim Sestram in otrokom, ki so tako lepo odgovarjali. *)

Ta dan so tudi imeli dva dolga govora; pervega po sv. maši, družega zvečer po večernicah. Pri tem je bilo pričujočih veliko drugóvercev, in do njih posebno

*) Tako lepo gorečnost za keršanski nauk imajo ameriškanski otroci; pri nas so pa nekteri tako merzli in nemarni, da celó na gimnaziji imajo nekteri kljuko v veroznanstvu, naj lepši tvarini. To je zares sramota! Vr.

je bil obrnjen govor. Govorili so od krivih vér in dokazali, da prava je le edino katoliška vera. Izverstni so govornik. Bog daj dobrega vspéha!

V ponedeljek so pa šli v šolo, so še šolsko mladino poskusili, in tudi tam so bili zadovoljni, kar spričuje to, da so mnogim lepe podobice potem poslali.

Lanske počitnice smo imeli vedno kaj tujih. Tudi Janez Solnce, ki je z nama sem priromal, je bil pri nas na počitnicah. Kaj zadovoljen je v semenišu, akoravno mu včasí kaj primanjkuje. O počitnicah sem mu nekaj obleke naredila: talar, roket in več družega. Milostni gospod vladika zdaj zanj plačujejo, za obleko mora pa sam skerbeti. Je pa prav izversten bogoslovec v vsih zadevah, in posebno pobožen. O počitnicah je vsako nedeljo prejel ss. zakramente. O delavnikih je po več ur molil pred sv. Rešnjim Telesom. Bog ga chrani; nadjamo se, da bo goreč misijonar.

V Milvókah v semenišu so zdaj 4 Kranjci, gg.: J. Stariha, Ogljin, Madar in Solnce.

Tukaj po naši okolici so pa tudi 4 duhovni Kranjci, namreč oč. gg.: J. Stariha, P. Jeram, J. Tori in naš g. brat (pn. g. dekan J. Trobec). Večkrat jih g. brat povabi, da mu pomagajo spovedovati. Za sv. leto so pomagali tri dni; takrat smo imeli kakor misijon — vsak dan več govorov, ob 10 slovesno sv. mašo, in zvečer spet opravilo. Prav slovesno je bilo, cerkev ozališana. Ljudí obilno, in prav pobožno so pristopali k angeljski mizi.

Tukaj so sv. leto povsod tako opravljali, da je vsak duhovni pastir več gospodov povabil ter so prav slovesno napravili.

Post za sv. leto je bil malo ostrejši od družih, ker se ni smelo rabiti nič od mleka, jajc in nobene zabele razun olja; pa tega tu malokje rabijo, — Irci še salate ne jedó, ako je oljnata.

Končali smo sv. leto zadnji dan leta, pa ne tako slovesno kot pri Vas — z veličastnim zvonjenjem, ampak vse na tihem. Bog daj obilno sadú!

Zima letos ni huda. V listopadu je bil ene dni hud mraz, potem pa spet lepo, in tako je bilo potem zmiraj — par dni mraz, pa spet gorko itd. Snega smo še malo dobili.

Božične praznike smo prav veselo praznovali. Cerkev je bila lepo ozališana z naravnimi cveticami, ker je bilo tako lepo vreme in se ni bilo bati, da bi pozeble. G. brat je spovedoval po navadi do enajstih in zjutraj spet zgodaj, in čez 100 je bilo Sveti dan obhajanih. Letos je imel vse tri maše domá.

Še eno za novo leto, — kako je g. brat pridobil ali kupil deklico za 20 soldov.

Ravno pred Božičem se je peljal proti kolodvoru v „omnibusu“, v katerem je bila tudi omenjena 15letna deklica. Kar mu začne tožiti, da je denar zgubila ter jo skerbí, ali jo bodo brezplačno vzeli na vlak, ali ne. Začne se pogovor. G. brat jo vpraša: kam se pelješ, — koliko je pa plačati? Odgovor: Do pervega mesta, plačati je 10 sentov ali 20 kr.

Le brez skerbi bodi, bom že jaz plačal, reče brat... O kako je bila vesela! — „O gospod, kako ste vi dobri, morate gotovo biti kak pridigar, — kje vendar pridigate, ali metodistom“ (nekim krivovercem)? Tako vprašuje dekle.

„O ne; jaz sem katolišk duhoven z Vabaše, — ime mi je Trobec.“

„O da, to ime sem pa že slišala. Jaz sem bila tudi v katoliški cerkvi keršena, to so mi mama pravili in tudi so oče in mama katoliški.“

„Kam pa hodite v cerkev?“

„Ata in mama nikamor, jaz pa k metodistom.“

„Zakaj pa hodiš tje, ko si katoličanka?“

„Zato, da mi je krajši čas ob nedeljah, ker ni nobene katoliške cerkve tam.“

„Ali bi hotla priti k našim nunam v stanovanje toliko časa, da te v keršanskem nauku podučimo za prvo sv. Obhajilo; bom jaz plačal za-te?“

„O iz serca rada, in vém, da moji starši bodo veselili tega.“

„Je že prav, pa pridi.“ —

To je bil pogovor. Čez ene dni potem je pisala izverstno pismo g. bratu in rekla, da pride. Zdaj je že tukaj. Plačal je g. brat za njo 18 tolarjev za 3 mesce, da bo podučena v sv. veri. Zdaj vsak dan hodi k poduku. Še pokrižati se ni znala. Ko je druge vidila pokriževati se, je tudi ona začela ene znamenja delati, pa z levo roko. Zdaj je prav pridna, se dobro uči; g. bratu pa nagajamo, da jo je za 10 sentov kupil.

Tako se včasih z malim veliko dobrega stori. Bog daj, da bi bila dobra katoličanka!

Marija Trobec.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

20. svečana. S. Evherij. — 21. S. Eleonora. — 22. Pepelnica. Stol sv. Petra. — 23. S. Peter Damijan. — 24. Spomin Jezusove ternjeve krone. S. Matija. — 25. S. Valburga. — 26. Perva nedelja v pósti. S. Aleksander, patrijarh jeruzalemski.

Zahvale:

Št. 13. Tisočera zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca! Napadla me je bila kar nanagloma silno huda bolezen, da sem bila že s ss. zakramenti za umirajoče previdena; vsi smo mislili, da me bode Bog v kratkem iz tega sveta poklical. V toliki nevarnosti so se z vsim zaupanjem začele devetdnevnicke za-me opravljati, da bi mi Ona, ki je zdravje bolnikov, še ljubo zdravje od presv. Serca sprosila. — Večna hvala Bogu in Mariji; nenavadno hitro se mi je začelo boljšati tako, da sem v kratkem času zopet hodila, in upam, ker me je Marija nagle smerti rešila, mi bode tudi še nadalje ljubo zdravje sprosila.

Šinkov Turn, 9. sveč. 1882.

Marija V.

Št. 14. V večji počešenje Mariji Devici s hvaležnim srcem naznanjam, da sem v nekih hudih težavah kmali veliko polajšanje zadobila, ko sem se o času devetdnevnega prenočevanja sv. Družine pred Božičem popotovanja se vdeleževaje z vsim zaupanjem priporočevala Mariji in sv. Jožefu, in zraven devetdnevnicke opravljala k Gospéj presv. Serca.

V Vodiški fari.

Ivana W.

Št. 15. Lansko leto sem bil hudo zbolel. Zdravnik mi je zapisal zdravila večkrat, pa vse ni nič pomagalo. Zdaj se priporočim Mariji Devici in sv. Jožefu z obljubo po „Danici“ razglasiti in k neki cerkvi se zahvaliti. Začel sem opravljati devetdnevnicke pa le večkrat. Čast in hvala Bogu, Materi Božji in sv. Jožefu za ljubo zdravje, da zamorem svoje delo zopet opravljati. Toraj bodi čišena in hvaljena presv. Devica Marija in sv. Jožef. — In priporočim se še v molitev za popolno zdravje.

Janez — n.

Št. 16. Izdatno pomoč po duši in telesu je dobila v vročinski boleznini oseba na Štajerskem na prošnjo k N. lj. Gospéj, ter je kmali ozdravela in zamogla zopet službo nastopiti. — Poslano po preč. Braslovškem gsp. dekanu 13. t. m.

V molitev priporočeni:

Žena s prav posebno hudo boleznijo za pomoč priporočena. — Mladeneč za duhovno pomoč zastran poštenega življenja, kakor za telesne potrebe. — Mati priporočena svojo 8letno hčer, katero je bolezen na levi roki pohabila ter ji besedo in pamet vzela. — Žena svojega moža, kateri je pijanosti in preklinjevanju vdan. — Mož, kateri se večkrat v vinu zgubi. — Deklica, ktera silne bolečine na nogi terpi. — Dekle, katero že 9 lét po vsem životu hude bolečine terpi. — Neka družina, da bi se vanjo povernil zeló pogrešani mir, keršanska sporazumljivost in ljubezen. — Prav ponižno prosim bratovske molitve, da bi na prošnjo N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa in sv. očeta Pija IX zadobila toliko zaželjeni dušni mir. Ljubi Bog naj poverne stotero vsakemu, kateri mi skaže to dobroto, da mi z molitvijo pomaga. Zahvala se po „Danici“ razglasi.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz VI. pogl.)

20. svečana. *Ne povišuj se v svojih mislih kakor junec, da se kje ne razbije tvoja moč po norosti, da ona tvojega pérja ne sné in tvojega sadú ne pokončá, in da ne boš pušen kakor suho drevo v pušavi.*

21. *Sladka beseda množi prijatle in tolaži sovražnike; in pohlevni jezik dobrega človeka obilno dobrega napravi.*

22. *Ako imaš prijatla, ga v sili poskusi, in prenaglo mu ne zaupaj. . . Nekteri pa je prijatelj, dokler pri mizi sedi, pa ne ostane v dan potrebe.*

23. *Zvest prijatelj je močna bramba; in kdor ga je najdel, je zaklad najdel.*

24. *Sin, z mladega uk sprejémaj, in najdel boš modrost do sivih lís.*

25. *Pripasti k modrosti z vsim svojim srcem, in z vso svojo močjo se njene poti derži. Zakaj poslednjič boš v nji pokoj najdel, in ona se ti bo v veselje spremenila.*

26. *Premišljuj Božje zapovedi, in prav pridno se vadi v njegovih ukazih; in on ti bo dal serce, in veselje do modrosti ti bo dano.*

Listek za raznočersti.

V Ljubljani, 14. febr. 1882. (Naznanilo) Slovenskim romarjem, ki so bili 5. julija 1881 v Rimu, se naznanja, da so jim te dni došle lepe svetinje, podarjene v spomin od sv. Očeta. Ker je nepripravno pošiljati po pošti vaako svetinjo posebej, odposlale se bodo za romarje iz Štajarske do vis. čast. gosp. kanonika Herga v Mariboru; za óne iz Koroške do č. g. dr. Müller-ja, stolnega kaplana v Celovci; in za óne iz Primorja do č. g. Jakoba Kocijana, kaplana pri Jezuitih v Terstu. Za romarje iz naše škofije, bi bilo pa morebiti bolj prav, ko bi jih blagovolili o priložnosti priti iskat, ali pa da bi poslali pónje k podpisnemu v škofiji v Ljubljani.

Anton Koblar, knezo-škof. kaplan.

Č. g. Anton Zupančič, dozda mestni kaplan pri sv. Jakopu v Ljubljani, je postal profesor duhovnega pastirstva za preč. g. kanonikom Andr. Zamejcem na ljubljanskem bogoslovju. Službo nastopi v začetku družega šolskega polletja.

Večerni govori v katoliški družbi. To sredo je g. prof. Marn prav lepo razkladal življenje preslavnega r. Emanvela Veith-a. — Za pepelnico sredo pa

— čujte! nam je napovedal „postno pridigo“, ko zbirko iz Veithovih pridig in spisov. Le vkup grešniki!

Za dobrotnike dijaške kuhinje bode 21. t. m., to je, pustni dan, ob 1/8 (četert na osem) sv. maša pri oltarji Naše ljube Gospé presv. Serca. Mladenci iz katerih koli šol, kateri uživajo dobroto iz tako imenovane „študentovske kuhinje“, naj pridejo k sv. maši ter naj molijo za dobrotnike in za-se, da bi mogli svoje dolžnosti pošteno spolnovati in šole ob koncu leta dobro doveršiti. — Vsih skupaj, ki so bili dozdej redno podpirani, kar hrano tiče, je bilo 57, z drugimi vred, ki so sem ter tje pomoč dobivali, pa 66. — Med redno podpiranimi jih je bilo iz gimnazije 31; med temi jih je prvega pol leta 21 dobilo spričevalo prvega reda (dva med njimi sta celó izverstnjaka); med 10, ki jim je spodletelo, je upati, da se jih nekaj drugega pol leta še povzdigne. — Pomisliti je, da so to mladenci, ki se imajo z revšino boriti in marsikterokrat še vsih potrebnih reči za šolo nimajo; toraj se smé reči, da pri teh okolišinah so dosti dobro opravili. — V drugem semestru je zopet sprejetih nekaj novih. Bog plačaj in plačuj tisočero preblagim dobrotnikom, kateri za nas skerbijo, da ne gremo na boben.

V Železnikih — kakor vemo iz gotovega vira — se bo jelo obhajati letos pustne zadnje tri dneve 40urino češenje presv. Rešnjega Telesa. Vsaki popoldan teh treh dni bo pred večernico tudi pridiga. Kakor je znano, je obdarovana ta pobožnost s popolnimi odpustki, tedaj nekaki kratek sv. misijon za vérnike. Ker so Železniki osredok obširne Selške doline, nadjati se je obilne vdeležbe pri teh duhovnih milostih. Bog daj k temu svoj sv. bogati blagoslov. — Menimo pa, da je beseda o pravem času, ako povemo, da 40urino pobožnost obhajajo v naši ljubljanski škofiji v naslednjih krajih: v Ljubljani, v Kamniku, v Kranji, v Škofji Loki, v Terziču, v Radoljici, v Kropi, v Postojni, in ni nam znano, če še kje? — Bi se li ne dale še v marsikakem kraju naše škofije ponoviti evangeljske besede: „Pojdi, in stori tudi ti tako?“

Cerkveno za post. Od prelepega dela: „Das arme Leben und bittere Leiden Jesu Christi und seiner heiligen Mutter po razodenjih zvel. Katarine Emmerih so na svitem zopet 15., 16., 17. in 18. sošitek, in ti so kakor nalaš za postni čas dospeli, ker pričó se z Jezusovo slovesno ježo v Jeruzalem ter se končajo z njegovim v grob položenjem, in še nekoliko sega v velikonočni čas. Dobivajo se v „katoliški bukvarni“.

Zahvala. Serčna hvala bodi vsim dobrotnikom, ki so mi kaj podarili za nove zvonove, posebno pa še Nj. c. kr. Veličanstvu presvitemu cesarju Frančišku Jožefu in presvitli cesarici Mariji Ani za lepa darova! Bog poverni na prošnjo sv. Antona vsim stoterno!

V Štangi, 3. svečana 1882.

Mih. Sajè, župnik.

Iz Solnograda, 5. sveč. (*Poterdilo.*) Sedemdeset in osem gld. resnično prejel za trojni zaznamnjani namen (to je: za misijone v Kini 55 gl. za večerni Tong-King 18 gl. in za mis. P. Puginiere-a 5 gl.) in se bode naglo dalje odpravilo. Hvala in serčen pozdrav!

P. Edmund.

V Požegi sta bila 30. pros. v katoliško Cerkev sprejeta oče in sin, namreč Ivan in Šandor Toth-Banai, Ogra, poprej kalvinarja. Stareji brat Šandorjev, Ivan, je postal katoličan že lansko leto ter je zdaj vsa rodovina katoliška. Enako je družina izraelca Ignacija, zdaj Franceta Stern-a s tremi otroci, Ivanom, Jožkom in

Marijo lani postala katoliška, — družina prav dobra, ki živi po božjih in cerkvenih zapovedih. (Kat. L.)

Na Jugu stan ni brez pomislika, kakor pišejo vradni in drugi časniki. Pravijo, da upor raste in je bilo že več bitek; vendar naša vojska je malo terpela, vstajniki so se umikali. G. Lah nekako nasproti naznanja, da Bosna do zdaj punta še nič ne čuti, razun da je vojaščina v deželi, pa z vsim dobro prevedena. „Hajduci in lupežnici pa so bili v Bosni in so še, če tudi v resnici že dobro zmanjšani.“ Sicer Černagora terdi ostro nobenostranost (nevtralnost); v Srbiji neka stranka hujska; tudi na Ruskem boje vradni časniki upornikom prijazno pišejo; Turk pa od vstaje nima nič pričakovati, toraj bo puško v kotu pustil, ako ima kaj pameti.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Fr. Kregar, duh. pomočnik in katehet v Kranji, pride za duh. pom. k sv. Jakopu v Ljubljano; v Kranj na njegovo mesto pa č. g. Jan. Mervec, duh. pom. v Šent-Jernej. Bivši kurat na Gradu v Ljubljani č. g. Jan. Gostiša gre v pokoj, in na njegovo mesto pride č. g. Al. Puc, duh. pom. v Dobropolji. Tudi č. g. Šimen Vajvoda, župnik v Nemški Loki, gre v stalni pokoj. — Župnija Borovnica je razpisana 1. t. m.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. kurat Fr. Tavčar 2 gl. — Monsign. Mih. Potočnik 5 gl. — Neim. gospod 1 gl. — Dober prijatelj 1 gl. — Dobrotnik 50 kr. — Neka dobrotnica 50 kr. — Dijak 40 kr.

Za pogorelce v Zaklancu: Č. g. kurat Fr. Tavčar 2 gld.

Za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov v Ljubljani: Č. g. kurat Fr. Tavčar 2 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Č. g. kurat Fr. Tavčar 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Od sv. Jošta pri Kranji po č. g. kuratu Fr. Tavčarji 21 gl. — Neimenovana 1 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Po č. g. Uršulinaricah 10 gl. — Iz Dola 8 gl. 2 kr. — Č. g. župnik Jož. Jerič 1 gld. — S Polánika 13 gold. — S Šenčurja pod Kumom 16 gl. 50 kr.

Za sv. Očeta: Prof. J. M. 3 gold. za Njihovo obletnico. — Č. g. M. Vales iz Oseka v spomin svojega romanja v Rim l. 1881 sv. Očetu Leonu XIII in za obletnico Njihovega vladanja 5 gld., z geslom: „Gospod, vari in ohrani Ga, in ne daj Ga v roke njegovim sovražnikom.“

Za sv. Detinstvo: Darovi oddani pri g. vodju: Č. g. Blaž Petrič, župnik v Blagovici, 8 gold.; č. g. Fr. Perpar, duh. pomočnik v Kostanjevici, 10 gold.; č. g. Anton Keržič, nunski katehet, 16 gl. 9 kr.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: „Vivat sequens!“ 50 gld. za nakup zemlje. — Č. g. kurat Fr. Tavčar 2 gl. — G. J. E. 1 gl.

Za nesrečne v zahodnjem Tongkingu: G. J. E. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. V. v Š.: Hvala; vse se bo po volji vravnalo. Za drugo pa: Gen. c. 8. — Et Roma in hac non molesta fidelib.